

som for Dyrtidstillæget, og derfor er der truffet den Bestemmelse, at af samgitte Tjenestemænd faar Manden det fulde Konjunkturtillæg og Hustruen ogsaa, for saa vidt hun er over 35 Aar, men er hun under 35 Aar, falder hun ind under Bestemmelserne for de ugitte og faar altsaa kun $\frac{2}{3}$ af det højeste Tillæg.

Ændringsforslaget gaar, som sagt, ud paa at fastsætte Konjunkturtillæget i de to første Finansaar, det Finansaar, som vi nu kommer ind i den 1. April, og Finansaaret 1924—25, og sammenligner vi det med den højtærede Finansministers Forslag, viser det sig, at efter Lovforslaget vilde den Klasse Tjenestemænd, vi betragter som Gennemsnitsklassen, faa 414 Kr. i Konjunkturtillæg, men efter Ændringsforslaget vil de faa 495 Kr. det første Aar og 432 Kr. det andet, altsaa betydelig mere. Men som jeg nævnte før, gav efter Lovforslaget oprindelig Konjunkturtillægets Bevægelighed Tjenestemændene en Chance for at komme op med Tillæget, saafremt Pristallet steg, og der er jo nogen Udsigt til, at det eventuelt vil stige til den 1. Oktober. Denne Bevægelighed er ikke indført her, men til Gengæld erholdes, som sagt, Tjenestemændene betydelig større aarlige Konjunkturtillæg end efter Regeringens Forslag.

Jeg skal nu ikke komme videre ind paa Forslaget, men med disse faa Bemærkninger anbefale det høje Ting at stemme for det af Flertallet stillede Ændringsforslag om en forandret Affattelse af Lovforslaget.

Valdemar Olsen: Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at der ikke er Grund til at tale meget om den foreliggende Sag. Sagen har jo under sin Behandling været, om jeg saa maa sige, i den store Forligsgryde, og Resultatet er en Del af det, man er kommet til ved det storpolitiske Forlig mellem de Konservative og Partiet Venstre, og det er efter vor Mening ogsaa derefter. Under disse Forhold har Socialdemokraterne i Udvalget ladet sig nøje med at stille Ændringsforslag i Overensstemmelse med den Stilling, som jeg havde den Ære at udtale paa mit Partis Vegne ved første Behandling, nemlig at man skulde modtage Tjenestemændenes een Gang givne Tilbud om en Nedsækering af Konjunkturtillæget. Vi har præciseret dette ved det

Ændringsforslag, der findes i Betænkningen under Nr. 2. Dette Ændringsforslag gaar altsaa ud paa at nedsækere Konjunkturtillæget i Overensstemmelse med Tjenestemændenes eget Tilbud, hvorved Statskassen vil faa en Besparelse paa ca. $31\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Endvidere gaar det ud paa at indføre den saakaldte glidende Skala for Konjunkturtillægets Vedkommende, den glidende Skala, som de to Regeringspartier har ladet gaa ud af Forslaget under Udvalgsbehandlingen. Vi Socialdemokrater kan ikke være med til stadig at beskære Tjenestemændenes Lønninger ud over alle Grænser og ved enhver Lejlighed. Som jeg allerede sagde ved første Behandling, er det jo saaledes, at Tjenestemændenes Lønninger er nedsat med mindst 75 Mill. Kr. om Aaret i de sidste Par Aar, og for at naa til dette meget store Beløb har man maattet gaa til en Nedsættelse af mellem 25 og 30 pCt. af de Tjenestemænds Lønninger, som staar i de lavere Lønningsklasser. Naar det er saaledes, mener vi Socialdemokrater, at Statskassen kunde være tjent med det og kunde nøjes med dette meget store Beløb. Vi kan heller ikke være med til, at der gøres den Forskel mellem gifte og ugitte, som findes udtrykt i Ændringsforslaget. Sagen er nemlig den, at i Lønningsloven af 1919 blev der ved Fastsættelsen af de faste Lønninger netop taget Hensyn til de gifte og de ugitte. Der er forskellige Stillinger, som særlig besættes med ugitte Personer, og hvis Lønninger blev sat betydeligt lavere end Lønningerne for de gifte Personer. Jeg kan saaledes nævne hele den store Medhjælperklasse, og jeg kan nævne Kontoristklassen. Kontoristklassen lønnes med 1 320 op til 2 040 Kr.; det er altsaa en Lønningsklasse, hvor der allerede een Gang er taget Hensyn til, at det væsentlig er ugitte Personer, der bliver ansat deri. Akkurat lige saadan er det med den store Medhjælperklasse, hvor Lønnen ogsaa er ganske lav, fordi det er ugitte Personer, der ansættes i denne Lønningsklasse. Naar der saaledes een Gang, nemlig ved Lønningsloven af 1919, er taget Hensyn til gifte og ugitte, saaledes at de ugitte bliver lønnet lavere end de gifte, er der ikke megen Mening i paa ny at gøre Forskel og gøre Forskellen større, og det kan vi Social-